

GRATIS VOORPUBLICATIE

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

RONALD VAN DEN BROEK

VARKENSBLOED
in chocolade

SOELTA

Varkensbloed
in chocolade

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

RONALD VAN DEN BROEK

VARKENS**BLOED**
in chocolade

Varkensbloed in chocolade
is een uitgave van
Scelta Publishing, Amsterdam

Copyright © 2014 Scelta Publishing
Auteur: Ronald van den Broek

Omslagbeeld: Avdeenko | Shutterstock.com
Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis
Tekstredactie: Tekstbureau Nova

Auteursfoto © Martin Liu

Eerste druk, november 2014

ISBN 978-94-91884-20-7
NUR 305

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.RONALDVANDENBROEK.COM

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

But there's a side to you, that I never knew, never knew
All the things you'd say, they where never true, never true
And the games you'd play, you would always win, always win.

Adele, Set Fire to the Rain

1

Het was half september en de zomerse hitte was nog steeds niet verdrongen door de herfst, die gezien de steeds eerder invallende duisternis stond te trappelen om het seizoen over te nemen.

Terwijl Denise de laatste vuile spullen in de vaatwasser zette, becroop haar het gevoel dat ze werd begluurd. In plaats van geschrokken op te kijken, bleef ze versteend op haar hurken zitten, haar hoofd nog half verscholen in de vaatwasser. Nerveus focuste ze op ieder geluidje binnen gehoorsafstand: een auto die veel te hard door de straat reed, het zachte gezoem van de afzuiger die nooit volledig was uitgeschakeld en een zingende vogel waarvan ze de naam nog steeds niet had opgezocht. Stilletjes richtte ze zich op en keek voorzichtig om zich heen. Natuurlijk zag ze niets wat haar argwaan kon verklaren.

De vitrage voor de openstaande tuindeuren bewoog zacht golvend heen en weer in de koele avondwind. Met een bord in haar hand liep ze naar de deuren toe om deze te sluiten. Op het moment dat Denise de vitrage opzij schoof en met haar vrije hand naar de deurknop reikte, schoot er met een schelle krijs iets

onder haar vandaan de tuin in. Van schrik liet ze het bord vallen, dat met veel kabaal op de granieten vloer in duizend stukken brak. Met een luide schreeuw stapte ze achteruit, struikelde over haar eigen gehakte voeten en greep naar de vitrage. Het gordijn maakte een scheurend geluid, maar was gelukkig sterk genoeg om haar val te breken. Zodra ze haar evenwicht had hervonden stak ze haar hoofd door de beschadigde vitrage en riep: ‘Houd die kat toch eens binnen, de volgende keer wurg ik dat smerige beest!’

Uiteraard reageerde er niemand. Ze wist dat de burens haar niet konden horen, maar het luchtte haar op om even flink van zich af te brullen. Met brute kracht trok ze de tuindeuren dicht. Onnodig hard, want haar boosheid was immers al weer even snel verdwenen als dat die was opgekomen.

Het was woensdagavond en omdat Bram in Barcelona zat, had ze besloten Richard te verblijden met een onverwachts bezoekje aan hun liefdesnestje op Amstelglorie, een complex van honderden volkstuintjes met evenzoveel tuinhuisjes, waar ze sinds een aantal weken voor de wereld om hen heen heel hard overwerkten, maar in werkelijkheid nooit aan werken toekwamen.

Met een blik op de klok zag ze tot haar verbazing dat het al zeven uur was geweest. Ze had de hele dag thuisgewerkt en was daardoor het besef van tijd een beetje kwijtgeraakt. Vanmiddag had ze met een smoesje naar kantoor gebeld. De secretaresse van Richard had verteld dat hij al vroeg naar zijn tuinhuisje was vertrokken om in volledige afzondering aan de rechtszaak van vrijdag te kunnen werken. In gedachten zag ze hem op de smalle veranda zitten, verscholen tussen de te ver doorgesloten laurierstruiken. Een dossier op zijn schoot en zijn antieke tulpvormige glas rijkelijk gevuld met cognac, langzaam wiegend

in zijn hand.

De scherven van het bord liet ze op de grond liggen, die zou ze later wel opruimen. Ze kon niet wachten om in Richards brede armen te verdwijnen. Hij had er meerdere malen op aangedrongen dat ze eens bleef slapen, maar omdat ze thuis geen argwaan wilde wekken had ze het steeds afgehouden.

Het was nu een aantal weken dat ze meer van elkaar waren dan collega's en ze wist nog steeds niet waar deze affaire haar ging brengen. Al praatten ze er nooit over, ze wist zeker dat Richard zijn vrouw nooit voor haar zou verlaten, of in ieder geval niet zolang de kinderen nog thuis waren. En als ze eerlijk was gold dat ook voor haarzelf. Ze wilde Bram niet kwijt. Ze hield nog steeds ontzettend veel van hem en als ze een paar weken eerder niet bij toeval zijn ontrouw had ontdekt, was ze nooit aan deze affaire met Richard begonnen. Richard. Als ze aan hem dacht, werd ze vrolijk. Ze kon er niets aan doen. Haar problemen met Bram, de onzekere toekomst; het leek allemaal van ondergeschikt belang. De combinatie van zijn lach, voorkomen en natuurlijke charisma overheersten als een keizer in zijn rijk en versloeg alle andere gedachten en gevoelens die niets met hem van doen hadden.

Haastig schopte ze haar pumps uit en verruilde ze voor een paar van haar favoriete *Puma sneakers*. Gewoonlijk zette ze geen stap buiten de deur zonder haar stiletto's, maar inmiddels wist ze dat *high heels* allesbehalve praktisch waren als ze Richard op Amstelglorie bezocht. De eerste keer dat ze zich op het zanderige terrein begaf, zakte ze met haar *Blahniks* diep weg in de grond. Na ook nog eens de verwerpelijke blikken van andere bezoekers te hebben moeten doorstaan, zonder uitzondering allemaal goedlachse types die zich beter hadden voorbereid op het buitenleven dan zij, trok ze haar schoenen uit en was ze op blote voeten verder gelopen. Dat dus nooit meer!

Aangezien ze vanavond een wijntje wilde kunnen drinken, liet ze haar auto staan. Het was bovendien een prachtige avond om te fietsen.

Toen ze haar fiets van het slot wilde halen, be kroop haar opnieuw het beklemmende gevoel dat iemand haar stond te be gluren. Dit vermoeden werd bevestigd toen ze langzaam haar hoofd opzij draaide en, ondanks het feit dat het inmiddels windstil was, een aantal takken van de conifeer zag bewegen. De struik stond een kleine drie meter bij haar vandaan en omdat Bram geen tijd, of eigenlijk geen zin had, om hem te snoeien, was deze uitgegroeid tot een monsterlijk formaat. Versteend bleef ze staan. Begon ze paranoia te worden?

‘Hallo, is daar iemand?’ De woorden verlieten op nagenoeg een fluisterton haar mond, alsof ze eigenlijk niet wilde dat iemand haar hoorde. Stel dat er werkelijk iemand achter de conifeer stond. Was het dan niet verstandiger om nu rustig weg te lopen? Net te doen of ze niets had gezien en zodra ze de tuin had verlaten de politie te bellen?

Er werd natuurlijk niet gereageerd op haar onbenullige vraag en de conifeer stond inmiddels geruisloos in het laatste beetje licht dat nog niet was opgeslokt door de schemering.

Plotseling werd met een nauwelijks hoorbare klik de straatverlichting ingeschakeld. De lantaarn die naast de poort stond, knipperde een paar maal voordat hij met een aangename oranje gloed de tuin verlichtte. Onbewogen staa rde ze naar de conifeer, maar omdat deze nu in het vriendelijke licht van de lantaarn stond, was er van zijn beangstigende grootsheid niet veel meer over dan een uit de kluiten gewassen struik. Kon het zijn dat ze zich had vergist? Had ze zich van haar stuk laten brengen door die afgrijselijke kat van de bure n?

Helemaal gerust voelde ze zich nog niet. Haastig haalde

ze haar fiets van het slot. Beducht liep ze achteruit naar de smeedijzeren poort, zonder ook maar een moment haar blik van de conifeer los te scheuren. Eenmaal bij de poort tastte ze met haar linkerhand naar de klink. Tevergeefs, ze greep in het luchtledige. Tot haar verbazing zag ze dat de poort op een kier stond, terwijl ze er toch vrij zeker van was dat ze deze vanmiddag bij thuiskomst had gesloten. Had ze zich dan toch niet vergist? Stond er echt iemand in de tuin? De paniek die bijna was verdwenen was weer terug. Snel liep ze de poort door en zonder deze te sluiten sprong ze op de fiets. Misschien zag ze spoken nu ze alleen thuis was, maar haar ongerustheid was reden genoeg om vannacht bij Richard te blijven. Mogelijk was het een zwerver die vanuit het aangrenzende Vondelpark de tuinen afstruinde naar restjes vlees op een nasmeulende barbecue. De kat van de burens kon ze hem van harte aanbevelen. Ze was de beroerdste niet, ze gunde een dakloze een goede voedzame maaltijd op zijn tijd.

De fietstocht deed haar goed en al snel was ze het voorval in de tuin vergeten. Via het Olympiaplein, de Stadionweg en de President Kennedylaan bereikte ze de Utrechtsebrug vanwaar het nog maar enkele minuten fietsen was naar Amstelglorie. Met haar hand trok ze het elastiekje uit haar halflange, blonde haar. Een bevrijd gevoel overviel haar.

Ze passeerde haar oude roeivereniging waar ze als studente een fantastische tijd had beleefd. Destijds had ze niet geweten dat zich aan de overzijde van de weg een enorm volkstuinencomplex bevond. Voordat Richard haar over zijn tuintje vertelde, kende ze het hele concept volkstuin niet eens.

Glunderend fietste ze het complex op, beseffend dat het leven samenhang van toevalligheden. Achter iedere deur ging een onbekende wereld schuil en het lag er maar net aan welke deur

je opende. De deur met het opschrift Richard Kleijn had haar tot dusver een hoop plezier en geluk opgeleverd.

Voor een doordeweekse avond was het nog behoorlijk druk op Amstelglorie.

‘Mevrouw, u mag hier niet fietsen.’

‘Sorry.’ Ze sprong van haar fiets, blij dat ze op het laatste moment had besloten haar sneakers aan te trekken. Haastig stalde ze haar fiets voor de receptie en over het zandpad liep ze naar de tuin van Richard. Door het complex liepen diverse paden die waren vernoemd naar bomen en dieren. Ze eindigden allemaal op de statige en hier totaal misplaatste toevoeging *laan*. Richards tuin lag aan de Kastanjelaan. Het pad was erg smal en aan weerszijden groeiden wilde takken waardoor Denise, nu de duisternis geheel was ingevallen, moest oppassen dat ze zich daar niet aan sneed. Enkele takken sloegen in haar gezicht, als een zweep op de blote billen van een oversekste masochist.

De tuin van Richard was de laatste in een rij van vier, lag redelijk afgezonderd en was omgeven door een dichtbegroeide haag van populieren. Alleen als je voor zijn tuinhekje stond, had je direct zicht op het kleine donkerbruine houten huisje.

‘Verrassing!’ riep Denise enthousiast en ze sprong fier over het lage tuinhekje heen. Ze verwachtte hem voor zijn huisje op het terras aan te treffen, maar ze keek naar twee lege houten tuinstoelen. Op het tafeltje dat tussen de stoelen in stond, pronkte een half gevuld cognacglas en op het terras lag voor de stoel een dossier. Ze liep door naar het tuinhuisje en opende de voordeur die op een kier stond. Ze moest bukken toen ze haar hoofd naar binnen stak. Het was haar niet eerder opgevallen dat de deurpost zo laag was, maar dit was dan ook de eerste keer dat ze zelf op de drempel stond en niet door Richard naar binnen werd gedragen. Inwendig moest ze lachen.

Er brandde geen licht.

‘Richard?’

Geen reactie.

Dan restte alleen nog het toilet, dat zich in een apart schuurtje naast het huisje bevond. Hij zou namelijk nooit zijn tuin verlaten zonder het dossier uit het zicht op te bergen. Op kantoor waren veel discussies gaande over hoe men moest omspringen met vertrouwelijke stukken. De juridische documenten bevatten informatie die per definitie interessant was voor de tegenpartij. En als kantoor kon je het je niet veroorloven daar ook maar een klein foutje in te maken. Het Openbaar Ministerie had de afgelopen jaren meerdere malen in zijn hemd gestaan doordat vertrouwelijke informatie op straat was komen te liggen. Indien dit een advocaat zou overkomen kon het kantoor waar hij of zij voor werkte per direct haar deuren sluiten.

Ze trok de deur van het huisje dicht en ging op de tuinstoel zitten. Gedachteloos raapte ze het dossier van de grond en sloeg het open. Het betrof een rechtszaak die vrijdag zou dienen. Een pijnlijk proces waar voornamelijk Ruben Vester, de zoon uit een verscheurd gezin, het slachtoffer van dreigde te worden. Verveeld bladerde ze door de pagina's met droge feiten en juridische kwalificaties. Er was iets met het dossier, maar ze kon er niet precies haar vinger op leggen. Waarschijnlijk was Richard weer eens afgeweken van de kantoorstandaard die gold voor het samenstellen van dossiers. Het was haar al eerder opgevallen dat Richard veel te nonchalant met de gegevens van hun cliënten omsprong. Daar moest ze hem nodig eens op aanspreken. Maar niet vanavond...

Loom liet ze zich in de stoel achterover zakken en nam een slok uit het glas dat op het tafeltje naast haar stond. Met een vies gezicht slikte ze het stramme vocht met tegenzin door. Nee, dit

ging ze nooit lekker vinden. Volgens Richard moest je cognac leren drinken, maar ze was bang dat ze daar het geduld niet voor had en bovendien, ze zag er ook het nut niet van in.

Verveeld pakte ze haar iPhone en checkte haar e-mail. Gelukkig geen berichten die meteen om een reactie vroegen. Vervolgens klikte ze op haar *Facebook app* en zag dat Bram zojuist een foto van zichzelf op *Plaça Catalunya* in Barcelona had geplaatst. Ze hoopte oprecht dat hij het naar zijn zin had, maar vroeg zich tevens af of hij werkelijk in zijn eentje was, of dat zijn minnares naast hem stond, net uit beeld van de camera.

In gedachten fantaseerde ze wat de status van Richard zou zijn als hij een facebookpagina had gehad. Met haar ogen dicht las ze dat hij zich op Amstelglorie had teruggetrokken om, onderwijl genietend van de laatste zonnestralen, zijn rechtszaak voor te bereiden. Dat voorbereiden zou nu tot morgen moeten wachten, bedacht ze zich met een glimlach om haar mond.

Ze stopte haar mobieltje terug in haar handtas en besloot voor zichzelf vast een glas wijn in te schenken. In de koelkast moest nog een halve fles droge witte wijn van gisteren staan. Twee glazen had ze kunnen leegdrinken, toen konden ze niet meer van elkaar afblijven en droeg Richard haar over de drempel van het huisje – ondertussen kussend en betastend – om haar boven op het gammele bureautje dat hij van zijn oma had geërfd hard en zonder voorspel te neuken.

Voor de tweede keer die avond opende ze de deur van het tuinhuisje en liep naar de koelkast. Dat laatste deed ze iets te onvoorzichtig – in een ruimte die slechts werd verlicht door het vage schijnsel van de buitenlamp – waardoor ze de lage salontafel niet opmerkte en haar knie stootte. Vloekend ging ze op zoek naar de lichtsakelaar. Waar bevond die zich eigenlijk? Richard was haar altijd voor of hij droeg haar in het halfdonker naar zijn

geïmproviseerde bedstee. Geïmproviseerd, omdat het matras op een dressoir lag met links en rechts daarvan een hoge kast. Tussen de twee kasten hing een gordijntje waardoor het bed nog enigszins was afgescheiden van de kamer. Volgens Richard maakte hij op die manier heel efficiënt gebruik van de kleine ruimte. Voor zijn echtgenote was dit nou juist de belangrijkste reden om haar man hier niet te bezoeken. Het huisje was gewoonweg te klein. En van hout. En primitief. En ook het woord volkstuin zou zij nooit vrijwillig in haar mond nemen. Zij gedoogde dit toevluchtsoord van haar man zolang hij er niet mee te koop liep en haar niet dwong om mee te doen aan dit volksvermaak. En juist het feit dat zij niet met hem mee wilde, maakte dat Richard zich hier steeds vaker terugtrok. Weg van de hectiek van kantoor, weg van zijn vrouw en zijn hoogmoedige schoonfamilie uit Amsterdam- Zuid.

Ze gaf de zoektocht naar de lichtsakelaar op, en liep nu heel behoedzaam langs de salontafel richting de koelkast. Met haar voet stapte ze op iets wat aanvoelde als een portemonnee. Toen ze echter goed keek, verstijfde haar lichaam, alsof iemand in een beweging een volle emmer stikstof over haar had leeggegooid. Het was geen portemonnee. Het was een hand! Vol walging trok ze haar voet terug en op datzelfde moment herkende ze het lichaam dat bij de hand hoorde. Ze wilde het uitschreeuwen, maar kreeg geen adem. Voor haar lag het lichaam van Richard! Hij lag op zijn rug, bewegingloos. In de kamer was het net licht genoeg om te kunnen zien dat zijn geopende ogen in het niets staarden. Ze wist meteen dat hij dood was. Als hij gewond op de grond had gelegen, zou ze hem huilend in haar armen hebben gesloten, maar nu voelde ze een kille afstand, alsof dit lichaam, dat ze de afgelopen weken bijna dierlijk had bemind, niet langer toebehoorde aan Richard. Verslagen zakte ze door haar knieën en hurkte naast zijn lichaam. Teder legde ze haar hand op Richards

borstkas, maar trok hem abrupt terug toen ze zag dat zijn overhemd doordrenkt was met bloed. Gedurende haar periode als strafrechtadvocate had ze meer dan genoeg foto's van plaatsen delict gezien om te kunnen concluderen dat hier sprake was van een misdrijf en niet van een noodlottig ongeval. Er zaten talloze scheuren in zijn blouse die erop wezen dat hij meerdere malen met een scherp voorwerp was gestoken. Zijn lichaam was nog warm. De moordenaar kon dus nog niet ver weg zijn. Was ze hem tegengekomen toen ze over het terrein naar het huisje liep? Was hij nog in de buurt? Een chaos van paniekerige gedachten maakte dat ze niet kon verzinnen wat ze moest doen. Een ambulance bellen? Richard was dood, daar kon niets of niemand meer iets aan veranderen. De politie? Dan was ze meteen hoofdverdachte en zou onherroepelijk haar hele leven overhoop worden gehaald. Zou ze ermee weggkomen als ze zou vertellen dat ze hiernaartoe was gegaan om Richard te helpen bij het voorbereiden van een rechtszaak? Het hele huisje zat onder haar vingerafdrukken. En wat te denken van het bed, daar vonden ze gegarandeerd haar DNA. Het zou een kwestie van dagen zijn voordat iedereen te weten zou komen dat ze het bed en zelfs het bureautje van zijn oma deelde met haar collega. Als ze nu wegliep zou niemand ooit te weten komen dat ze minnaars waren.

Haar ogen waren ondertussen gewend aan de schemerige kamer en ze keek treurig naar Richards onbewogen lichaam. Zijn linkerbeen lag onnatuurlijk gebogen onder zijn bovenbeen en billen. Nadat iemand hem in zijn borst had gestoken was hij achterover gevallen.

Wie had deze man zoiets kunnen aandoen?

Ze boog zich voorover en kuste zijn voorhoofd. Nu kwamen dan toch de tranen. Ze staaarde in zijn ooit zo mooie bruine ogen. Ogen die haar nooit meer zouden aankijken.

Nee, ze kon hem hier niet de hele nacht in zijn eentje laten liggen. Ze haalde haar tas van haar schouder en pakte er met trillende handen haar mobieltje uit. Half verdoofd veegde ze de tranen uit haar ogen en toetste het eerste cijfer van het alarmnummer in. Ze slaakte een diepe zucht. Ze wist dat er geen weg terug was zodra ze de overige twee cijfers zou hebben ingetoetst. Het tweede cijfer toetste ze per abuis verkeerd in en ze raakte enorm geïrriteerd door haar eigen onhandigheid. Ze verwijderde het verkeerd gekozen cijfer en wilde opnieuw beginnen, toen ze plotseling werd opgeschrikt door het geluid van knarsend grind. Er liep iemand over het tuinpad naar het huisje toe. Haar adem stokte. Verlamdende paniek greep haar naar de keel. Amper in staat het ademen te hervatten, stopte ze haar mobieltje zo snel als ze kon in haar zak. Was het een ongeruste buur die haar net had horen schreeuwen? Dat kon ze zich niet voorstellen, want ze had bij de naastgelegen huisjes geen licht zien branden. Dan moest het de moordenaar zijn. Mogelijk was hij iets vergeten of kwam hij controleren of Richard wel echt dood was. Als hij Denise naast het lijk zou zien zitten, zou hij geen moment twijfelen om de kroongetuige het zwijgen op te leggen.

Er was maar een deur naar buiten. Als ze die nam, liep ze meteen in zijn armen. Het koude zweet brak haar uit. Angstig keek ze om zich heen, op zoek naar een geschikte schuilplaats. Er viel een schaduw over haar heen. De moordenaar had het huisje bereikt!

Het bed! Als een bezetene dook ze onder het provisorisch opgehangen gordijntje door en belandde op haar buik op het matras.

De deur van het huisje werd geopend. Ze kneep haar ogen stijf dicht en beet zich van angst letterlijk vast in het kussen.

Even was het stil.

Ze hield haar adem in. Wat ging hij doen? Zijn vingerafdrukken wegpoetsen? Het mes meenemen? Ze had geen mes gezien.

Hoe groot was de kans dat hij achter het gordijntje zou kijken? Wellicht was hij op zoek naar geld en lag dat in slechte films niet altijd onder het matras? Haar hartslag versnelde zich en ze was ervan overtuigd dat hij het bonzen kon horen. De onzekerheid over wat er zou kunnen gebeuren, was bijna ondraaglijk. Ze beet nog harder in het kussen, zodat ze zichzelf niet kon verraden door te gaan gillen.

Plotseling klonk er kabaal uit de kamer. Ze herkende het geluid van het openen en dichtslaan van de keukenkastdeurtjes. Zie je wel, hij zocht iets en het zou niet lang meer duren voordat hij ook achter het gordijntje zou kijken. Kon ze hem in dat geval overmeesteren? Hij verwachtte niet dat er iemand op het bed lag, dus ze was in het voordeel. Aan de andere kant zou hij vermoedelijk snel van de schok zijn gekomen en had hij er profijt van dat hij rechtop stond en zij op het matras lag.

Met een schok bedacht ze zich dat haar schoudertas nog naast het lichaam van Richard lag. Als hij die ontdekte, zou hij zeker op zoek gaan naar de eigenaar. Behoedzaam tilde ze haar hoofd van het kussen en duwde het gordijntje een paar centimeter opzij, zodat er een kleine opening ontstond waardoor ze de kamer kon inkijken. Haar tasje stond naast de plas bloed, die zich rond Richards bovenlichaam had gevormd. Voorzichtig stak ze haar linkerarm onder het gordijntje door. Ze hoorde dat de moordenaar nog steeds in het keukentje bezig was, maar ze was er niet zeker van dat hij haar arm niet zou opmerken. Met ingehouden adem strekte ze haar arm naar het hengsel van de tas. Ze vloekte binnensmonds, want ze kon er net niet bij. Zonder

haar arm te verplaatsen, verschoof ze haar lichaam. Een heel klein stukje, maar het was voldoende om het bed te laten kraken. Van schrik bleef ze verstijfd liggen.

De geluiden uit de kamer verstomden.

Had hij haar gehoord? De stilte leek een eeuwigheid te duren. Ze wist bijna zeker dat hij haar zou vinden en aan haar arm achter het gordijntje vandaan zou trekken. Hij zou haar als een weerloze prooi afslachten.

Het lot besliste anders.

De moordenaar was niet naar het bed gelopen, maar naar het wankele bureautje. Ongedurig deed hij de laatjes open en dicht.

Ze durfde zich weer behoedzaam te verroeren. Met haar wijs- en middelvinger kroop ze over de vloer richting het hengsel van de tas. Gelukkig lukte het haar dit keer wel om het hengsel te bereiken en voorzichtig trok ze het, geklemd tussen twee vingers, naar zich toe. Met haar tanden stevig op elkaar geklemd en al haar spieren tot het uiterste gespannen, lukte het haar om het tasje geruisloos omhoog te trekken en achter het gordijntje uit het zicht van de moordenaar te brengen. Bijna instinctief sloeg ze het hengsel om haar nek om te voorkomen dat het tasje opnieuw van het bed zou glijden. Opgetogen door deze kleine overwinning legde ze haar hoofd terug op het kussen.

Even was het weer stil.

Had hij het huisje verlaten?

Was het mogelijk dat ze het er toch nog levend van af zou brengen?

Ineens hoorde ze een klokkend geluid. Was hij nou werkelijk op zoek geweest naar drank? In gedachten zag ze hem met de aangebroken fles witte wijn aan zijn lippen, triomfantelijk naast het lijk staan. Hopelijk was hij niet van plan om hier de nacht door te brengen en viel hij straks lazarus in slaap. Als hij dan

maar niet alsnog op zoek ging naar het bed!

Lang hoefde ze zich daar niet druk over te maken, want na een metaalachtige klik die ze eerst niet kon thuisbrengen, lichtte de ruimte achter het gordijntje fel op. Nu wist ze wat de sterke geur was die ze rook: Terpentine. Hij had de ruimte besprenkeld met terpentine uit een van de keukenkastjes en ontvlamde het met de aansteker uit het bureaulaatje. Al die tijd was ze bang dat hij haar zou ontdekken, maar dat bleek niet eens nodig. Samen met het lichaam van Richard en de sporen van de moordenaar zou ze hier tot as verbranden.

Opnieuw brak het zweet haar uit. En niet alleen van angst, want ondertussen hadden de vlammen het bed bereikt. Het oplaaiende vuur maakte zoveel lawaai, dat ze niet kon horen of de moordenaar het huisje inmiddels was uitgevlucht. Het leek haar echter hoogst onwaarschijnlijk dat hij nog aanwezig was, tenzij hij hier samen met haar levend wilde verbranden.

Met een harde ruk trok ze het gordijntje weg. Het felle licht deed pijn aan haar ogen. De hele kamer stond in lichterlaaie en de hitte was ondraaglijk. Tot haar schrik zag ze dat de moordenaar nog niet was verdwenen. Door het vuur zag ze echter niet meer dan zijn silhouet dat de gehele deuropening vulde.

Ineens was hij verdwenen.

Ze had echter geen tijd om zich druk te maken over de moordenaar. Binnen afzienbare tijd zouden de vlammen, in hun volslagen verwoestende honger naar alles wat ze maar konden verslinden, eerst aan het bed en daarna aan haar beginnen. De rook sloeg op haar adem. Hoestend keek ze weg van het vuur. Via de kamer naar buiten gaan was geen optie meer, als ze tenminste wilde blijven leven.

Het bed stond tegen de buitenmuur waarin zich een klein smal raampje bevond dat uitkeek op een paar lage struiken in de

achtertuint. Ze rolde naar het raam en begon er radeloos met al haar kracht tegen aan te beuken. Er kwam geen beweging in. Snel keek ze om zich heen, op zoek naar een hard voorwerp waarmee ze het raam kon inslaan. Ze vond niets. Wanhopig sloeg ze haar vuisten tot bloedens toe tegen het harde glas en schreeuwde om hulp. De hitte stak in haar rug. Ze keek even achterom en zag tot haar schrik dat de donsdeken vlam had gevat. Met een kussen sloeg ze de vlammen dood, maar ze wist dat het een verloren strijd was. Als bescherming tegen de snijdende hitte sloeg ze de gedoofde deken om zich heen. *Denk na Denise Drijver, denk, denk, denk!*

Ineens herinnerde ze zich dat ze Richard wel eens het raam had zien sluiten, teneinde hun lustgeluiden niet te laten ontsnappen. Ze had enorm moeten lachen om het primitieve slot, dat haar deed denken aan de caravan van haar ouders die vroeger in de Bourgogne stond. Aan de onderkant van het raam, precies in het midden, zat een schroefdop. Met haar laatste levenskracht begon ze de dop los te draaien. Het ging haar niet snel genoeg, maar ze had geen keus, dit was de enige mogelijkheid om straks niet op een stoffer en blik te eindigen. Zodra de dop ver genoeg was opgedraaid duwde ze het raam open. De frisse lucht sloeg in haar gezicht en vulde haar longen met de hoognodige zuurstof.

Ook de vlammen waren op zoek naar zuurstof en sloegen langs haar heen naar buiten. Gelukkig gaf het dekbed de nodige bescherming. Met haar linkerhand klapte ze het raampje verder open en met hernieuwde kracht perste ze zich door het kozijn naar buiten.

De struiken onder het raam braken haar val en voorkwamen dat ze zichzelf aan het hengsel van haar tasje, dat ongelukkigerwijs achter de schroefdop bleef steken, ophing. Het kostte haar gelukkig niet veel moeite om het hengsel kapot te trekken.

Ze zat op haar hurken en keek naar de hel achter haar, waar ze op het nippertje uit was ontsnapt. Het dekbed dat half uit het raam hing stond nu volledig in brand. Maar voor gevoelens van opluchting had ze geen tijd, ze moest zo snel mogelijk het terrein af.

Ze moest de tuin aan de achterkant zien te verlaten, want aan de voorkant van het huisje zouden zich inmiddels verontruste mensen hebben verzameld. Takken sneden in haar huid toen ze onvoorzichtig over de struiken sprong. Een ondiepe sloot vormde de afscheiding tussen de tuin en het pad dat naar de uitgang van het complex leidde. In de sloot stond door de droogte van de afgelopen weken maar een heel klein laagje water. Ze durfde de sprong te wagen, maar het lukte haar niet om de overkant volledig droog te bereiken. Haar voeten zakten ongeveer twintig centimeter in de blubber. Moeizaam klauterde ze tegen de schuine helling omhoog en uitgeput bereikte ze het pad. Ze zette het op een lopen, bang dat de vlammen haar zouden inhalen en alsnog zouden verslinden.

Buiten adem kwam ze aan bij haar fiets. Om haar heen waren mensen druk en luidruchtig met elkaar aan het praten en wezen naar de plek waar het huisje moest staan. De vlammen kwamen nu zelfs boven de bomen uit.

Ze durfde zich niet te bedenken hoe ze er voor de omstanders uit moest zien. Gelukkig was het donker en waren de mensen zo van streek dat ze die verwarde vrouw in het met roet en blubber besmeurde jurkje niet opmerkten.

Snel, maar zo onopvallend mogelijk, fietste ze door de poort het terrein af, weg van deze onheilsplek.

Toen ze een paar minuten later de Utrechtsebrug overstak en de duizenden kleurige lichtjes van de stad haar troostend omarmden, reed een aantal brandweerwagens met luide sirene

haar tegemoet.

Wil je verder lezen?

**Vanaf 19 november 2014 is
de psychologische thriller
Varkensbloed in chocolade
bij elke (online) boekhandel
verkrijgbaar.**

NIETS IS WAT HET LIJKT

Het ogenschijnlijk perfecte leventje van Denise Drijver, een succesvolle advocate op de Amsterdamse Zuidas, wordt finaal op zijn kop gezet als ze vermoedt dat haar vriend een verhouding heeft met haar beste vriendin. Uit wraak begint ze zelf een affaire met een collega. Als ze hem niet veel later in zijn tuinhuisje levenloos aantreft, moet ze die ontdekking bijna met de dood bekopen. Op haar zoektocht naar de waarheid belandt ze in het bruisende Barcelona. Daar ontdekt ze dat het niet alleen naïef maar ook levensgevaarlijk is om zomaar alles te geloven wat op Facebook als waarheid wordt gepresenteerd. Dat dit pas het begin is van haar angstaanjagende nachtmerrie kan ze dan nog niet vermoeden.

Lukt het Denise om de leugens te ontrafelen voordat zij wordt verzwolgen door de waarheid die steeds grimmiger wordt?

VARKENSBLOED IN CHOCOLADE IS EEN EIGENTIJDSE,
PSYCHOLOGISCHE THRILLER DIE LAAT ZIEN HOE EENVOUDIG
HET IS OM OP SOCIALE MEDIA ALS FACEBOOK EEN LOOPJE
TE NEMEN MET DE WAARHEID.

Productinformatie

Uitvoering: paperback

ISBN: 978-94-91884-20-7

Prijs: € 19,95

Uitvoering: ebook

ISBN: 978-94-91884-21-4

Prijs: € 9,95

www.sceltapublishing.com